

[Bøgholm.]

rigstjeneste, og jeg tror, det er en rigtig Tanke, der, om den bliver administreret vel, vil kunne faa overmaade Betydning. Ja, jeg er naturligvis ikke blind for, at der ligger den Fare i dette, at der kan blive Tale om en Klasse, hvori man anbringer netop dem, man af en eller anden Grund ellers ikke kan anvende. Jeg ved dog, at det ikke er den højtærede Udenrigsministers Mening med Klassen, og jeg vil ønske, at saavel han som hans Efterfølgere vil faa Held til at anvende den, saaledes at det her bliver muligt at skabe en Klasse af Gesandter, der kan anvendes til Løsning af de særlige Arbejdsopgaver, som der netop i denne første Periode med de mange internationale Kongresser vil blive Tale om. Det vil være af stor Betydning, at man raader over kvalificerede Folk til de mange Forhandlinger med en Række forskellige Lande, der nu vil blive nødvendige, Folk, der ikke i Forvejen er bundet til Løsningen af bestemte Opgaver, men kan sættes ind, efterhaanden som man faar Brug for dem under Arbejdet med de udenrigspolitiske Problemer.

Det er ikke min Opgave ved denne Lejlighed at sige ret meget om Lønningsforhold inden for Udenrigstjenesten; jeg vil dog gøre en enkelt Bemærkning derom af mere principiel Karakter. Der har jo i nogen Tid hersket den Opfattelse, at i en demokratisk Stat burde der ikke være høje Lønninger. Det var, som om man følte høje Lønninger som noget, der i sig selv var lidet demokratisk. Jeg tror ikke, denne Opfattelse eksisterer længere, og jeg tror ogsaa, den er ganske urigtig; for hvad betyder lave Lønninger andet end dette, at Mennesker, der selv raader over Kapital, bliver i Stand til at tage Poster, som andre, og maaske dygtigere, ikke kan tage. Hvis alle skal have Mulighed for at tage enhver Post, vil det være nødvendigt, at Staten i sin Lønpolitik — i hvert Fald nogenlunde — følger Retningslinierne fra det private Erhverv. Det gælder naturligvis i ganske særlig Grad om de højere Tjenestemandsstillinger, det gælder ikke mindst om Udenrigstjenesten, og jeg har det Haab, naar dette Lovforslag nu er til Behandling, at det da behandles ud fra den Opfattelse, at det gælder om at aabne Mulighed for alle til at naa frem til alle Poster, og saa maa man naturligvis betale, hvad dette koster.

Jeg vil gerne fremdrage en enkelt Ting i denne Forbindelse. Jeg tror, det vilde være meget værdifuldt, om den danske Udenrigsminister kunde raade over en Tjenestebolig. Det vilde være meget nyt-

tigt med Udenrigsministerens store Arbejdsomraade, med de Repræsentationsforpligtelser, der nu engang følger med at være Udenrigsminister, om der var en Udenrigsministerbolig. For saa vidt kunde jeg tænke mig, at det var ønskeligt at se Udenrigsministeriet vende tilbage til sin gamle Bolig, det Harsdorff'ske Palæ. Jeg tror, det vilde afgive overordentlig smukke Rammer til en Udenrigsministerbolig, og da Palæet jo stadig ejes af Staten, skulde der ikke paa Forhaand være noget umuligt i en Ordning af denne Art.

Det foreliggende Lovforslag maa opfattes som et Udtryk for vort Folks Vilje til at gøre sig gældende ude i Verden. Naar denne Lov nu om kort Tid er vedtaget, har Rigsdagen derigennem givet den danske Udenrigstjeneste Rammer, inden for hvilke det skulde være muligt at øve en god og nyttig Gerning for det danske Folk.

Himmelstrup: Den højtærede Udenrigsministers Forelæggelsestale i Forgaars faldt jo i to Dele: den første Del, som omhandlede selve det Forslag, der blev forelagt, og som nu er til Forhandling, og saa den anden Del, hvor Udenrigsministeren tog de Angreb op til Behandling, som fra en vis Side inden for vort Samfund har været rettet imod de udenrigsministerielle Tjenestemænd for deres Optræden under Krigen, og dermed ogsaa de Angreb, der har været rettet paa den højtærede Udenrigsminister selv. Den sidste Del af den højtærede Udenrigsministers Forelæggelsestale falder jo for saa vidt uden for selve Lovforslaget, men i øvrigt mener jeg, at det var naturligt, Ministeren benyttede denne Lejlighed til at svare paa de Angreb, der igennem længere Tid har været rettet paa Udenrigsministeriet.

Om denne sidste Del af den højtærede Udenrigsministers Tale skal jeg ikke sige ret meget. Den var jo Hovedemnet for den Tale, som den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, i Dag holdt. Men jeg vil dog alligevel gerne sige dette, at jeg fuldt og helt deler den Opfattelse, som laa til Grund for den højtærede Udenrigsministers Tale. Man skal jo altid se Handlinger i Tidens og Stedets Belysning, det skal en Eftertid altid gøre, for at man kan undgaa det, der kaldes historiske Fortegninger, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde. Jeg synes, at den højtærede Udenrigsminister har saa fuldkommen Ret, og jeg maa sige, at det glædede mig meget, at den højtærede Udenrigsminister benyttede denne